

nených jazd žalovaného sa konstatne zmenšil počet cestujúcich z Ú. do V. autobusom žalobníka a rovnako zväčšil počet cestujúcich, ktorý vychádzal o 15 hodine, z čoho logicky uzatváral, že príčinou zisteného úbytku cestujúcich žalobníkových bola svojvoľná zmena jazdného poriadku žalovaného.

Na žalovanom bolo, aby dokázal, že tento úbytok cestujúcich bol celkom alebo zčasti zavinený inými okolnosťami, na jeho vôli nezávislými a z jeho konania nevyplyvajúcimi. O dôkaz ten sa žalovaný ani nepokúsil.

Z uvedeného vyplýva, že po práve rozhodol odvolací súd, že žalovaný protiprávne zasiahol do právnej sféry žalobníkovej, a že z tohoto jeho konania vznikla žalobníkovi škoda.

Okolnosť, že žalobník mal možnosť — ktorú ostatne aj využil — domáhať sa u administratívnej vrchnosti nápravy, nezbavuje žalobníka práva uplatňovať nárok na náhradu škody už utrpenej súkromnoprávnym poriadkom.

Nemá významu ani to, že konanie žalovaného môže sa prípadne javiť nekalou súťažou podľa § 1 zák. ž 15. júla 1927, č. 111 Sb. z. a n. Na tomto základe žaloba podaná nebola, a nemal preto odvolací súd príčiny použiť v súdenom prípade predpisov zákona o nekalej súťaži.

Čís. 14185.

Ustanovením § 2 zák. č. 330/1921 Sb. z. a n. došla zákonného uznania inštitúcia dôvernických výborov v obore štátnej správy železničnej, ktoré boli ustanovené pred týmto zákonom výnosom ministerstva železníc č. 1060/1920 Pres. Uvedeným zákonom nadobudol cit. výnos povahu predpisu všeobecne záväzného v služebných pomeroch železničných zamestnancov.

Výpoveď, daná železničnému zamestnancovi bez zachovania postupu, predpísaného v § 3 č. 5 a § 17 cit. výnosu, je bezúčinná.

(Rozh. z 20. II. 1935, Rv III 319/34.)

Žalobník, pomocný zamestnanec štátnych dráh, domáhal sa žalobou vyslovenia bezúčinnosti danej mu výpovedi, medzi iným na tom základe, že nebol pri výpovedi zachovaný postup, predpísaný výnosom ministerstva železníc 1060/1920 Pres. o spoluúčasti dôvernického výboru.

Všetky tri stolice žalobe vyhověly, Na j v y š š í s ú d z týchto dôvodov:

Zákonem z 12. srpna 1921 č. 330 Sb. z. a n. (§2.) bylo nařízeno, že důvernické sbory v železničních podnicích, jak byly dosavad zřízeny, zůstávají v činnosti, a kde nebyly ještě zřízeny, zřídí se podle zásad platných u státních drah.

Tímto ustanovením došlo zákonného uznání instituce dosavadních důvernických výborů všeho železničního zaměstnanectva, zejména i důvernických výborů v oboru státní správy železniční, které byly ustaveny

již před tímto zákonem a to výnosem ministerstva železnic z 1. července 1920 č. 1060 Pres. Tím nabyt tento výnos povahy předpisu obecně závazného ve služebních poměrech železničního zaměstnanectva a je proto výpověď daná zaměstnanci, při níž železniční úřad nezachoval postup nařízený v tomto výnose 1060/1920 (§ 3. č. 5 a § 17.) protiprávnou a proto bezúčinnou.

Je pravda, jak dovozuje dovolací žádost žalovaného státu, že i tehdy, nestala-li se v projednávané věci dohoda, nebo nesouhlasí-li s ní nebo s usnesením důvěrnického výboru příslušný železniční úřad, rozhodne na konec přece úřad sám, avšak — a to přehlíží dovolací žádost — dříve než může rozhodnouti, musí se pokusit sám nebo delegovaným funkcionářem ještě jednou o dohodu a rozhodnouti až pak, když i tento poslední pokus o dohodu se nepodařil (§ 17).

Tento předpis § 17. nebyl žádným z pozdějších výnosů ministerstva železnic, zejména výnosem č. 24.244-I/3, výnosem č. 27.342-Pres/5 a výnosem č. 58.319-pres/5 — ani změněn ani zrušen, naopak první výnos č. 1060/1920 byl jimi jen vysvětlován a důvěrnickým výborům 8-denní lhůtou k jejich vyjádření usnadněno konání jejich spolupůsobení při výpovědích a propouštění zaměstnanců (§ 3. č. 5 výn. 1060/1920) a proto je zbytečno zabývat se dále vývody dovolací žádosti, poukazujícími na změny tohoto původního výnosu výnosy pozdějšími.

Je nemístným hledati smysl předpisu § 17. v zákoně č. 330/21 Sb. z. a n. o závodních výborech ve výdělečných podnicích soukromých, protože tento zákon zavádí závodní výbory pro obor hospodářské činnosti soukromopodnikatelské, železné dráhy, jsouce podniky v první řadě v zájmu obyvatelstva, nestojí na této hospodářské zásadě a je to také zbytečným, protože předpis § 17. výnosu 1060/1920 je docela jasný.

Podobně je tomu i se zákonem č. 286/24 Sb. z. a n., který se týče omezení počtu zaměstnanectva ve veřejné správě a nuceného odchodu ze státní služby (§22 cit. zák.) za předpokladů uvedených v tomto zákoně, o takové zrušení služebního poměru však nejde ve případě tuto rozhodovaném.

Mylný je názor dovolací žádosti, že ustanovení výnosu č. 1060/1920 nutno považovati vzhledem k tomuto zákonu za zrušené, neboť výnosem tímto zřizuje se organizační činitel železničního zaměstnanectva a vymezuje se jeho působnost, toho však se zákon 286/24 Sb. z. a n. vůbec nedotknul.

Čís. 14195.

Ked' cudzozemská firma zavinením tuzemskej firmy bola nútená vyplatiť odškodné v cudzozemskej valute, má jej byť priznaný nárok proti tuzemskej firme na náhradu toho, čo bola nútená zaplatiť, v mene československej podľa kurzu z doby vzniku škody.

(Rozh. z 22. II. 1935 Rv III 1073/33.)

Žalujúca firma A. v Budapešti dala žalovanej tuzemskej zasielateľskej firme J. príkaz, aby dopravila pre firmu W. do Anglie tri vagóny vlny.